

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Αληθινή φρίκη προκαλούν οι αποκαλύψεις που διαβάζουμε στον τύπο για την κατάσταση του Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν, που θὰ ἦταν καλύτερα νὰ τὸ τιλοφοροῦσαν **Βρεφοκτονεῖο**. Ἄς κρύψουν τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ ντροπὴ ἔλοι ἀνεξαιρέτως οἱ δημοτικοὶ ἄρχοντες, που χρόνια τώρα, ἀπὸ τὸν καιρὸ που ἐδρύθηκε τὸ περίφημο αὐτὸ ἄσυλο, δείχνουν τέτια ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία γιὰ τὸ ἀνθρώπινο ὄντι που τοὺς ἐμπιστεύεται ἢ ἀνθρώπινη δυστυχία καὶ που κι αὐτὸ ὀφείλεται στὴ σαπίλα καὶ στὸν ἰησουϊτισμὸ τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Καὶ ὄχι μόνο καμιά φροντίδα δὲ δίνεται στὰ μωρὰ που πεθαίνουν ομοηδῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἴκενα που καταρθώνουν νὰ ἐπιζήσουν ἀδιαφορεῖ τέλεια γιὰ τὴν τύχη τους τὸ ἔδραμα. Τί ἀπέγιναν ; πῶς ζοῦν ; που μεγάλωσαν ἔσαν ἐγγήκαν ἀπὸ τὴν ἀπάνθρωπη αὐτὴ στέγη ; Καμιά ἀπάντηση δὲ δίνεται στὰ τραγικὰ αὐτὰ ἐρωτήματα. Καὶ ἡ σιγὴ αὐτὴ αὐτὴ σκεπάζει ποῖος ξέρει πόση ἀθλιότητα, πόση ἀλητεία, πόση ἐκμετάλλευση μικρῶν παιδιῶν μὲ τὸν τίτλο τῆς «ψυχοκόρης» που εἶναι ἢ πιὸ συνηθισμένη μορφή τῆς σκλαβιάς, που ἐξακολουθεῖ νὰ υφίσταται στὸν 20ὸν αἰῶνα, ὄχι πιά στὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς ἀλλὰ μέσα στὴ δῆθεν πολιτισμένη Εὐρώπη. Κι ἀκόμα πόσα καταγῶγια, πόσους αἰκούς ἀνοχῆς τροφοδοτεῖ ἢ ἀδιαφορία αὐτὴ ἐνὸς ἔδραματος, που ὄφειλε νὰ εἶναι μιὰ ἐγγύηση γιὰ τὴν κοινωνία, ἔτι ἕνα ποσοστὸ ἀνθρώπινων πλασμάτων θὰ ἦταν ὅπως δῆποτε ἀσφαλισμένο ἀπὸ τοὺς κινδύνους αὐτοῦς. Κι ἔμωσ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ χάλια τῶν δημοτικῶν πραγμάτων, τὸ κράτος ἀρνεῖται ἀκόμα τὴ συμμετοχὴ τῆς γυναίκας στὴ διοίκηση τῶν Δήμων. Δὲν ξέρομε τί θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν μιὰ δυὸ γυναῖκες μέσα σ' ἕνα δημοτικὸ συμβούλιο ἀντρῶν, που τὸ κυριώτερο ἐνδιαφέρον τους εἶναι ἢ ἱκανοποίηση τῶν ψηφοφόρων τους καὶ ὁ διωγμὸς τῶν ἀντιπάλων τους. Εἶναι ἔμωσ ἀπόλυτα βέβαιο πῶς ἢ καρδιά τῆς γυναίκας, τῆς μάνας, θὰ σπάραιζε μπροστὰ σὲ μιὰ τέτια κατάσταση καὶ θὰ χαλοῦσε τὸν κόσμο νὰ διισθωθῆ. Ἐπὶ τέλους θᾶθαζε τίς φωνὲς νὰ τὰ μάθει ὅλος ὁ κόσμος καὶ δὲ θὰ κοίταζε, σὰν τοὺς κυρίους συναδέλφους τῆς, πῶς νὰ σκεπᾶσει μιὰ τέτια ἐρωμιά, ὅπως ἢ γάτα τὰ... τῆς.

* *

Η κ. Ἄννα Κατσιῆρα, ἰατρός, μαιευτῆρ, γυναικολόγος, διαιτολόγος, κοινωνιολόγος, βιολόγος, κτλ. ἀφοῦ κατετρόπωσε τὸν Τσελεμεντέ τᾶβαλε τώρα

—ούτε λίγο ούτε πολύ — με τὸν Φρόνδ, με τὸ φεμινισμό καὶ με τὸν κομμουνισμό. Καὶ τοὺς θεωρεῖ ἔλους ὑπεύθυνους γιὰ τὴν ἐκλυση τῶν ἠθῶν τῆς ἐποχῆς μας. Δὲν πρόκειται νὰ κάνουμε τὸ δικηγόρο οὔτε τοῦ Φρόνδισμοῦ, οὔτε τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἄς τὸν κάνουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἂν θέλουν. Γιὰ τὸ φεμινισμό ὅμως κάτι ξέρουμε. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ξαναπέσει πάλι μιὰ ἐπιστήμονας τόσο διακεκριμένη, σὰν τὴν κ. Κατσιγρά, πού εἶναι καὶ ἐξαιρετικὰ ἐξυπνη γυναίκα, σὲ τόσο χοντρά σφάλματα, δείχνοντας ἔτσι μιὰ τέλεια ἄγνοια τῶν ζητημάτων πού καταπιάνεται, τὴν πληροφοροῦμε ὅτι **ὁ Φεμινισμὸς ποτὲ δὲν ἐκήρυξε τὴν ἀχαλιναίτη ὑποταγὴ στὶς σεξουαλικὲς ὁρμές, ἀλλὰ ζήτησε πάντα νὰ ὑπάρχει τὸ ἴδιο μέτρο ἠθικῆς καὶ γιὰ τὰ δύο φύλα**, πού σημαίνει: νὰ μὴ ρίχνεται ἡ πέτρα τοῦ ἀναθέματος σὲ μιὰ γυναίκα γιὰ τὸ ἴδιο σφάλμα γιὰ τὸ ὅποιο ὁ ἄντρας μπορεῖ νὰ καυχιέται προσετὰ στοὺς ὁμοφύλους του καὶ τὸ ὅποιο νὰ τοῦ προσθέτει μάλιστα αἴγλη στὶς κοσμικὲς του ἐπιτυχίες. Οἱ ἀποφάσεις μάλιστα τῶν διεθνικῶν φεμινιστικῶν συνεδρίων ζητοῦν πάντα μιὰν ἀνώτερη ἠθικὴ, ἴση γιὰ τὰ δύο φύλα, τὴν **πειθαρχία τῶν σεξουαλικῶν σχέσεων** πού σημαίνει **ἐγκράτεια** καὶ τὴν **ἀντίληψη τῆς εὐθύνης πρὸς τὴν νέα γενεά**.

Αὐτὰ πρὸς διαφωτισμὸ τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς κ. Κατσιγρά, ἱατροῦ, βιολόγου, γυναικολόγου, κτλ. κτλ.

* *

Στὴν ἐτήσια ἐορτὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν διπλωμάτων καὶ βραβείων τοῦ Ἄρσάκειο ὁ ἐπόπτης τῶν ἐκπαιδευτηρίων κ. Καλλιάρης ἔκρινε σκόπιμο νὰ σχοληθῆ καὶ μετὰ τὸν «Ἀγὼνα τῆς γυναίκας» καὶ νὰ τονίσῃ τίς διαφορὰς στὶς ἀντιλήψεις καὶ στὶς κατευθύνσεις ἀναμεταξύ μας καὶ τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας. Εἶπε δηλ. ὅτι ἐμεῖς — ὁ «Ἀγὼνας» — ζητοῦμε νὰ ρίξουμε τὴ γυναίκα στὴ βιοπάλη καὶ τὴ σπρώχνουμε στὴν ἐπαγγελματικὴ μόρφωση, ἐνῶ τὸ Ἄρσάκειο τὴ μορφώνει γιὰ μητέρα καὶ γιὰ νοικοκυρά. Τί περίεργο! Κι ἐμεῖς ὡς τώρα πιστεύαμε πὼς ἡ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἑταιρία μὴ μὴ μόρφωνε δασκάλες καὶ μάλιστα πὼς εἶχε ἰδρύσει τὸ πρῶτο διδασκαλεῖο θηλέων στὸν τόπο μας κι ἔτσι ἄνοιξε **πρῶτο** τὸ δρόμο στὴν ἐπαγγελματικὴ, ἐξωσπιτικὴ δουλειὰ τῆς Ἑλληνίδας. Κι ἐπειδὴ τὸ ἐπάγγελμα τῆς δασκάλας ἦταν τὸ πρῶτο στὸ ὅποιο μπόηκαν οἱ Ἑλληνίδες, μποροῦμε νὰ πούμε — πρὸς τιμὴ τοῦ Ἄρσακειο, κι ὄχι τοῦ κ. Καλλιάρη — πὼς τὸ Ἄρσάκειο ἄνοιξε **πρῶτο** τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ βγάλῃ τὴ γυναίκα ἔξω στὴν ἐπαγγελματικὴ βιοπάλη. Κι ἐπειδὴ πλήθυναν τόσο οἱ δασκάλες, πού δὲν ἔβρισκαν πιὰ δουλειὰ, στράφηκαν τὰ κορίτσια καὶ πρὸς ἄλλα ἐπαγγέλματα. Ἐμεῖς ἀναγνωρίζομε αὐτὸ τὸ ἀπολυτρωτικὸ γιὰ τὴ γυναίκα ἔργο τοῦ Ἄρσακειο, πού σήμερα θέλει νὰ τὸ ἀρνηθῆ ὁ κ. Καλλιάρης καὶ νὰ παραχωρήσῃ τὴν τιμὴ αὐτὴ στὸν «Ἀγὼνα». Μὰ ἐμεῖς δὲ ζητοῦμε νὰ οἰκειοποιηθῶμε ξένες ἐπιτυχίες. Τὸ ἔργο μας εἶναι νὰ τίς ἀναγνωρίζομε καὶ νὰ τίς τιμοῦμε. Στὴν ἱστορία τῆς χειραφέτησης τῆς γυναίκας στὴν Ἑλλάδα τὸ Ἄρσάκειο ἔπαιξε σημαντικὸ κι εὐεργετικὸ ρόλο στὴν ἐποχὴ του. Ἀδιάφορο ἂν θᾶπρεπε σήμερα νὰ συγχρονιστῆ περισσότερο. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι εὐκόλο, ἔταν ὑπάρχουν ἐπόπτες τῶν ἐκπαιδευτηρίων του μετὰ τὴ νοοτροπία τοῦ κ. Καλλιάρη.